

„Nu, ga dan maar rustig naar huis. Je zaak komt wel in orde.”

„Ik dank de heren wel hartelijk,” zei Joost blij. En toen haastte hij zich om Geurt te zoeken en die het nieuws te vertellen . . .

Getweeën liepen de broers door de bekende Amsterdamse straten; getweeën kwamen ze bij de straat, waar moeder woonde.

„Ga jij maar vooruit,” zei Joost. Maar daar wilde Geurt niet van weten. Samen zouden ze thuis komen: moeder had immers voor hen allebei gebeden! Moeder wachtte immers op hen allebei!

En toen ze de deur van het huisje binnentraden . . .

„De jongens, moeder!” riep één van de zussen, en haastig kwam moeder Casteleyn de woonkamer uit. Haar jongens! Overstelpst van blijdschap zag ze hen; omhelsde ze hen; voerde ze hen in de kamer . . .

En daar kwamen de verhalen. De verhalen van de doorgestane gevaren; van het geleden leed – van Joosts varen onder de Algerijnse vlag óók . . .

Moeder luisterde met betraande ogen, toen ze over het slavenleven hoorde; moeder schudde droevig het hoofd, toen ze van Joosts verkeerde keuze vernam.

„Maar ik heb dat roversleven verlaten, moeder; en ik krijg van de Heren Staten pardon. En ik ben thuis.”

„Gelukkig!” zei moeder dankbaar. „Jarenlang heb ik voor jou en voor Geurt gebeden; gevraagd om jullie veilige thuiskomst. En nu zijn die gebeden verhoord. Maar dat je dat hebt kunnen doen, Joost . . .” En ze schudde het hoofd.

„Het was heel erg, moeder, dat weet ik nu,” erkende de jonge man. „Ik heb er met Geurt en Pieter op de thuisvaart vaak over gesproken; ik had er al lang geen rust meer bij. In Algiers al niet.” En zich tot zijn broer kerend: „Weet jij nog van Kerstfeest, Geurt?”

Die knikte. Zeker, dat wist hij nog. En ze vertelden moeder van hun vreemde Kerstfeest in het vreemde land, toen de één dat feest vierde in de gevangenis, met zijn gevangen makkers en ze elkaar troostten met de herinnering aan de komst van de Verlosser; toen de ander het feest had willen vergeten met zijn wilde makkers in luidruchtige vreugde . . .

Moeder luisterde – tot hun stemmen zwegen en de stilte hing in de kleine woonkamer. Dan, na enkele ogenblikken zei ze: „Straks is het